

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: Ing. V. H.
bytem X

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 00 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2024, č. j. MPSV-2024/212656-421/1,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včasnou žalobou podanou u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) napadl žalobce výše citované rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2024, č. j. MPSV-2024/212656-421/1 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný změnil výrok rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně (dále též „prvostupňový orgán“ či „správní orgán I. stupně“ či jen „ÚP“) ze dne 13. 8. 2024, č. j. BVB-728/2024-2H (dále také „prvostupňové rozhodnutí“ či „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ či „rozhodnutí ÚP“), tak, že slova „ode dne 31. srpna 2024“ vypustil a nahradil slovy „ode

dne 28. srpna 2023“. Ve zbytku pak žalovaný prvostupňové rozhodnutí jako zákonné a správné *potvrdil*.

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně ve smyslu § 5 písm. c), § 30 odst. 2 písm. f) a § 31 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále pouze „zákon o zaměstnanosti“), *vyřadil žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání* ode dne 31. srpna 2024 z důvodu maření součinnosti s krajskou pobočkou Úřadu práce, kterého se dopustil tím, že *bez vážného důvodu zmařil nástup do zaměstnání k zaměstnavateli Kooperativa pojišťovna, a. s., Vienna Insurance Group, IČO: 471 16 617, sídlem Pobřežní 665/21, 186 00 Praha 8, Kancelář Hustopeče, sídlem Dukelské nám. 99/28, 693 01 Hustopeče u Brna*.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný rozsáhle zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně v rozsahu odvolacích námitek přezkoumal prvostupňové rozhodnutí.
4. Žalovaný uvedl, že se žalobci v minulosti dostalo poučení o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání, součástí něhož bylo jak poučení o povinnosti *řádně spolupracovat při zprostředkování zaměstnání*, tak i poučení o tom, jaká jednání bez prokázání vážných důvodů vedou k vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Žalovaný se ztotožnil s posouzením věci správním orgánem I. stupně, že žalobce svým jednáním při telefonickém hovoru se zástupcem zaměstnavatele dne 28. 8. 2023 zapříčinil, že zaměstnání nemohlo být realizováno, neboť *neakceptoval termíny osobního pohovoru, jež mu RSDr. H. nabídl*. Je přitom logické, že zaměstnavatel nemohl přijmout žalobce do zaměstnání bez řádného pracovního pohovoru.
5. Tím, že žalobce dne 28. 8. 2023 kontaktoval RSDr. H., bylo projednání zaměstnání ve lhůtě stanovené ÚP splněno. Žalobci není vytykáno maření součinnosti s ÚP z důvodu neprojednání zaměstnání ve stanovené lhůtě, ale *zmaření zaměstnání jiným jednáním ve smyslu § 31 písm. e) zákona o zaměstnanosti*. Tím je v dané věci zejména *neakceptace termínů k osobnímu pohovoru*, přičemž není právem uchazeče o zaměstnání požadovat, aby zástupce zaměstnavatele nezbytně přistoupil na termín pracovního pohovoru, který nejlépe vyhovuje právě uchazeči.
6. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce *nebyl ochoten* se dohodnout na termínu projednání zaměstnání tak, aby mohlo být zaměstnání skutečně realizováno, a trval jen na termínech, které vyhovovaly jemu. Současně usiloval pouze o to, *aby mu byla podepsána a orazítkována doporučenka*. Je tak jednoznačné, že žalobce nejednal v souladu s povinnostmi uchazeče o zaměstnání a svým jednáním zaměstnavatele *odradil* od možného přijetí. Obdobně i skutečnost, že žalobce RSDr. H. tvrdil, že si již vyřizuje starobní důchod, nelze posuzovat jinak než jako snahu žalobce odradit zaměstnavatele od přijetí do zaměstnání. Z úřední činnosti ÚP přitom bylo zjištěno, že žalobce *dosud starobní důchod vyřízený nemá* a je opětovně veden v evidenci uchazečů o zaměstnání.
7. Z předloženého záznamu úryvku telefonického hovoru ze dne 28. 8. 2023 nelze dovodit závěr, že zástupce zaměstnavatele nemá na žalobce čas či jej nemá zájem přijmout. Naopak z něho vyplývá, že RSDr. H. *nabídl žalobci projednání zaměstnání dle možností svého časového harmonogramu*. Míňení žalobce, že nedává smysl realizovat pracovní pohovor po uplynutí tří pracovních dnů od data převzetí doporučenky, je výhradně jeho

osobní názor, který zjevně nemá oporu v zákoně o zaměstnanosti ani v pokynech k vyřízení doporučenky poskytnutých ÚP. Kdyby měl žalobce o přijetí do zaměstnání skutečně zájem, přistoupil by na nabízené termíny pohovoru.

8. K nově uplatněným tvrzením a důkazním návrhům žalobce žalovaný *nemohl z důvodu koncentrační zásady* podle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), přihlídnout. Jelikož žalovaný neshledal námitky žalobce důvodnými, z důvodu zřejmé nesprávnosti v psaní jen formálně revidoval výrok rozhodnutí prvostupňového orgánu a ve zbytku rozhodnutí ÚP jako zákonné a správné potvrdil.

III. Žaloba

9. Žalobce v žalobě a jejím doplnění brojil proti závěru správních orgánů, že svým jednáním mařil nástup do doporučeného zaměstnání tím, že *neakceptoval termíny osobního pohovoru zaměstnavatele* a zároveň při telefonickém hovoru zmínil, že si v současnosti *vyřizuje předčasný důchod*. Napadené rozhodnutí žalobce považuje za nezákonné, pročež krajskému soudu navrhl, aby je zrušil.
10. Stran neabsolvování osobního pohovoru žalobce uvedl, že na doporučení je vždy uvedeno, že uchazeč o zaměstnání projedná doporučené zaměstnání *ve lhůtě tří pracovních dnů ode dne jejího převzetí*. V nyní posuzovaném případě pracovní pohovor proběhl telefonicky, přičemž zástupce zaměstnavatele (RSDr. H.) během hovoru žalobci sdělil, že nemá zájem jej zaměstnat.
11. Aby žalobce dostal svým povinností, bylo nutné *potvrdit projednání doporučenky zaměstnavatelem nejpozději do tří pracovních dnů*, což však zástupce zaměstnavatele odmítl, neboť na žalobce neměl týden čas. Jako nejbližší možný termín osobní schůzky přitom žalobci navrhl až následující týden, což s ohledem na marné uplynutí třídenní lhůty *postrádalo smysl*. Proto došlo k dohodě se zástupcem zaměstnavatele a pracovníci ÚP (p. D.), že k potvrzení doporučenky dojde následující pracovní den elektronicky. Existenci této dohody potvrzuje mj. záznam z telefonického hovoru mezi žalobcem a zástupcem zaměstnavatele, který však žalovaný s odkazem na ustanovení § 82 odst. 4 s. ř. *odmítl akceptovat*.
12. Žalobce taktéž namítal, že mu sám zástupce zaměstnavatele sdělil, že zatajení jeho předčasného odchodu do důchodu by mu z důvodu časově a finančně náročného procesu zaškolení vadilo, pročež žalobci *nelze jeho zmínku o záměru předčasně nastoupit do starobního důchodu vyčítat*. ÚP pochybil, pokud žalobci vybral pracovní místo, jež není v souladu s jeho veřejně deklarovaným záměrem *odejít do předčasného důchodu*. Na podporu svých tvrzení žalobce předložil audiozáznam z ústního jednání ÚP ze dne 19. 7. 2024 a záznam části telefonického hovoru s RSDr. H. ze dne 28. 8. 2023 v 17:53 hod.

IV. Vyjádření žalovaného

13. V rámci vyjádření ze dne 18. 2. 2025 žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jelikož většinu žalobních námitek žalobce uplatnil již ve správním řízení. Současně připomněl, že v průběhu správního řízení *bylo žalobci opakovaně vysvětleno*, že povinnost jednat se zástupcem zaměstnavatele ve lhůtě tří pracovních dnů splnil. Nebyl tudíž vyřazen z evidence uchazečů pro nepotvrzení doporučenky, ale maření součinnosti

se naopak dopustil tím, že neměl reálný zájem na konání osobního pohovoru, ale pouze na potvrzení doporučenky.

14. Názor žalobce, že účast na pracovním pohovoru v termínu navrženém zaměstnavatelem nemá s ohledem na marné uplynutí lhůty k projednání doporučenky smysl, je *nesprávný a postrádá oporu v zákoně*. Navíc lze rozumně předpokládat, že kdyby RSDr. H. považoval pracovní pohovor v termínu po 4. 9. 2023 skutečně za neefektivní, žalobci by jej vůbec nenabízel. Skutečnost, že zaměstnavatel nikdy neměl zájem žalobce zaměstnat, přitom *nebyla ve správním řízení prokázána*.
15. Žalovaný důkaznímu stavu věci věnoval plnou pozornost a ustanovení § 82 odst. 4 s. ř. použil správně a po předchozím poučení žalobce. I přes odkaz na koncentrační zásadu navíc žalovaný později uplatněné námitky žalobce zohlednil. Sdělení žalobce stran nástupu do předčasného starobního důchodu žalovaný považuje s ohledem na okolnosti věci jako nepravdivé a účelové, neboť žalobci dosud nárok na starobní důchod nevznikl. Žalovaný i nadále trvá na správnosti svého rozhodnutí a krajskému soudu navrhl zamítnutí žaloby.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

16. Ve správním spisu se nachází zejména žádost žalobce o zprostředkování zaměstnání ze dne 25. 1. 2021 společně s žalobcem vlastnoručně podepsaným poučením o základních povinnostech uchazeče o zaměstnání z téhož dne, z něhož vyplývá *povinnost projednat doporučenku do zaměstnání nejpozději do tří pracovních dnů ode dne jejího převzetí*. Z obsahu správního spisu je zjevné, že žalobci bylo za dobu jeho působení v evidenci uchazečů o zaměstnání vydáno ÚP *množství doporučenek zaměstnání* a současně za účelem zprostředkování nástupu do vhodného zaměstnání *provedl ÚP s žalobcem taktéž několik ústních jednání*. Součástí správního spisu je rovněž individuální akční plán žalobce ze dne 12. 7. 2021, žádost žalobce o starobní důchod ze dne 17. 5. 2023, jakož i čestné prohlášení pracovnice ÚP p. D. ze dne 19. 1. 2024.
17. Ze správního spisu plyne, že dne 28. 8. 2023 předal ÚP žalobci osobně (viz potvrzení o převzetí doporučenky) *doporučenku zaměstnání u zaměstnavatele Kooperativa pojišťovna, a. s., Vienna Insurance Group – kancelář Hustopeče* vystavenou na pozici „pojišťovací zprostředkovatel nebo přepážkový pracovník“. Tato doporučenka (vystavená téhož dne) obsahuje kromě identifikace pracovního místa taktéž poučení, že uchazeč o zaměstnání je povinen *projednat doporučené zaměstnání* ve lhůtě do tří pracovních dnů od jejího převzetí. Doporučenka neobsahuje potvrzení zaměstnavatele dokládající její projednání ani konkrétní způsob, jakým bylo s předmětnou doporučenkou (resp. zájmem žalobce o pracovní pozici) ze strany zaměstnavatele naloženo.
18. Z důvodu *podezření na maření součinnosti s ÚP* při zprostředkování vhodného zaměstnání zahájil správní orgán I. stupně oznámením ze dne 5. 9. 2023 s žalobcem z moci úřední správní řízení ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu *dle § 30 odst. 2. písm. f) ve spojení s § 31 písm. e) zákona o zaměstnanosti*. Poté, co bylo rozhodnutí ÚP žalovaným postupně dvakrát zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, nařídil ÚP k objasnění věci (několik) ústních jednání, přičemž *ústního jednání dne 19. 7. 2024* se zúčastnil jak žalobce, tak i zástupce zaměstnavatele (RSDr. H.), jenž byl vyslechnut jako svědek. Posléze byl žalobce vyzván k seznámení a vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, čehož využil a k podkladům se vyjádřil přípisem ze dne 7. 8. 2024. Poté ÚP vydal prvostupňové rozhodnutí, proti němuž žalobce podal tzv.

blanketní odvolání, které později doplnil. O odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, jež je předmětem přezkumu zdejším soudem v tomto řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána ve lhůtě podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68, § 70 s. ř. s.)
20. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
21. Krajský soud ve věci nařídil **ústní jednání**, které se konalo dne 30. 9. 2025 za osobní účasti žalobce a zástupkyně žalovaného. Krajský soud při jednání nejprve shrnul obsah napadeného rozhodnutí a poté vyslechl přednesy účastníků. Žalobce ve svém přednesu polemizoval s obsahem vyjádření žalovaného k žalobě. Zdůraznil, že při telefonickém rozhovoru s RSDr. H. se jednalo už pouze o potvrzení doporučenky, nikoliv o dohodu na schůzce. Tento rozhovor žalobce zčásti nahrál a předložil jeho audiozáznam soudu v doplnění žaloby. Žalobce zejm. tvrdil, že jak RSDr. H., tak i pracovnice ÚP p. D. ve správním řízení lhali. Zástupkyně žalovaného odkázala na napadené rozhodnutí a písemné vyjádření žalovaného k věci. Konkrétně uvedla, že audiozáznamy předložené žalobcem neprokazují jeho verzi, že k maření součinnosti při zprostředkování pracovního místa u Kooperativa pojišťovny, a. s. nedošlo. Audiozáznam ze dne 28. 8. 2023 (17:53 hod.) je nekompletní a záznam prvního telefonátu s RSDr. H. žalobce nepředložil.
22. Krajský soud se žalobce dotázal, zda disponuje oním prvním záznamem z telefonátu s RSDr. H. ze dne 28. 8. 2023. Žalobce soudu výslovně potvrdil, že tímto audiozáznamem *nedisponuje a nikdy ho nepořídil*. Vysvětlil, že si sice záznam z tohoto hovoru chtěl pořídít, ale nevěděl, zda má dostatek místa v paměti telefonu. Žalobce požadoval provedení důkazu audiozáznamem z druhého telefonátu v čase 17:53 hod. téhož dne, čemuž krajský soud vyhověl a důkaz touto nahrávkou provedl. Další důkazy zbývajícími třemi audiozáznamy z jednání u prvostupňového orgánu dne 19. 7. 2024 již po dohodě s žalobcem soud neprováděl, neboť se nevztahují přímo ke skutkovému ději, pro nějž byl žalobce vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání. K žádosti žalobce však soud vytvořil fyzický nosič CD, na nějž zaznamenal všechny audiozáznamy předložené žalobcem v tomto řízení. Jelikož další důkazy navržené nebyly, krajský soud ukončil dokazování a po přednesu konečných návrhů přikročil k vyhlášení rozsudku.
23. Krajský soud v kontextu uplatněných žalobních námitek důkladně přezkoumal napadené rozhodnutí ve světle skutkového stavu zjištěného ze správního spisu a shledal, že žaloba **není důvodná**.
24. ÚP vyřadil žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti [§ 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti]. Podle tohoto ustanovení ve znění platném a účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (a též i k datu porušení povinnosti uchazeče o zaměstnání žalobcem) platí, že: „[u]chazeče o zaměstnání krajská pobočka

Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce (§ 31).“ Podle odkazovaného ustanovení § 31 písm. e) zákona o zaměstnanosti, které podrobněji vymezuje pojem „maření součinnosti“, platí, že: „[u]chazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce, jestliže jiným jednáním zmaří zprostředkování zaměstnání nebo nástup do zaměstnání.“

25. Podle ustanovení § 19 odst. 2 zákona o zaměstnanosti platí, že: „[k]rajská pobočka Úřadu práce je povinna poučit zájemce o zaměstnání a uchazeče o zaměstnání o právech a povinnostech, zejména o povinnosti poskytovat krajské pobočce Úřadu práce potřebnou součinnost při zprostředkování zaměstnání a o povinnosti řídit se pokyny této pobočky“.
26. Zákonná skutková podstata, která byla aplikována na jednání žalobce, je tedy formována relativně neurčitým pojmem „maření součinnosti“, který je sice zákonem upřesněn danými typovými situacemi, zároveň je ale otevřený dalšímu rozšiřování [srov. písm. e) citovaného ustanovení]. ÚP podřadil zjištěné jednání žalobce pod pojem „jiné jednání“, kterým žalobce zmařil zprostředkování nabízeného zaměstnání, které bylo možno považovat za „vhodné“.
27. Nejvyšší správní soud se v rámci své rozhodovací činnosti výkladem citovaných ustanovení již opakovaně zabýval (např. rozsudek ze dne 30. 6. 2014, č. j. 4 Ads 124/2013-82, ze dne 3. 12. 2015, č. j. 7 Ads 268/2015-30, či ze dne 4. 4. 2019, č. j. 3 Ads 349/2017-28). Zdůraznil přitom, že pro posuzování, zda došlo k maření součinnosti s ÚP, je třeba přihlížet ke konkrétním okolnostem případu, zohlednit povahu (intenzitu) porušení povinnosti a důvod takového porušení (např. zda k němu došlo úmyslně, z lhostejnosti či v důsledku omluvitelného omylu).
28. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře uvádí, že vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání představuje velký zásah do sociální sféry vyřazeného uchazeče (ÚP již nadále neposkytuje péči podle zákona o zaměstnanosti - nezprostředkovává pomoc při hledání zaměstnání, vyřazený uchazeč se nemůže účastnit rekvalifikace organizované ÚP, nemůže mu být vyplácena podpora v nezaměstnanosti ani případná podpora v rekvalifikaci), je však spravedlivé trvat na tom, aby uchazeč o zaměstnání, žádá-li čerpat plnění s tímto statutem spojené, plnil i přiměřené povinnosti. Nezájem uchazeče o nástup do vhodného zaměstnání bez vážných důvodů [§ 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti] je totiž chápán jako určitá negace jeho původního vyjádření, že „chce pracovat“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2021, č. j. 5 Ads 152/2020-51).
29. Pojem „vhodné zaměstnání“ je vymezen v ustanovení § 20 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Podle § 20 odst. 1 tohoto zákona platí, že fyzická osoba má právo na zprostředkování vhodného zaměstnání. Vhodným zaměstnáním, pokud tento zákon nestanoví jinak, je zaměstnání a) které zakládá povinnost odvádět pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, b) jehož délka pracovní doby činí nejméně 80 % stanovené týdenní pracovní doby, c) které je sjednáno na dobu neurčitou, nebo na dobu určitou delší než 3 měsíce a d) které odpovídá zdravotní způsobilosti fyzické osoby a pokud možno její kvalifikaci, schopnostem, dosavadní délce doby zaměstnání, možnosti ubytování a dopravní dosažitelnosti zaměstnání.
30. Nejvyšší správní soud akcentuje, že zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání není jen formální záležitostí, která s sebou nese pro uchazeče jen materiální výhody, ale jejím primárním účelem je zprostředkovat uchazeči vhodné zaměstnání a zajistit jeho

návrat do pracovního procesu. ÚP ovšem uchazeči nezajišťuje zaměstnání, které by mu komplexně vyhovovalo, postačí, že je limitováno kritériem vhodnosti podle § 20 zákona o zaměstnanosti. Předpokládá se tedy skutečná snaha uchazeče získat zprostředkované vhodné zaměstnání zahrnující rovněž takové urovnání poměrů uchazeče, které by mu vůbec umožnilo vykonávat zprostředkované zaměstnání, přičemž toto přizpůsobení poměrů je plně v dispozici uchazeče (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ads 173/2008–144, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 3 Ads 33/2011–90, ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 Ads 182/2011–93, ze dne 13. 2. 2019, č. j. 10 Ads 174/2018-41, či ze dne 12. 11. 2020, č. j. 7 Ads 288/2019–55).

31. Snaha o získání zprostředkovaného zaměstnání tak vyjadřuje smysl a účel zákona o zaměstnanosti, neboť může vést k tomu, že uchazeč získá zaměstnání, a tím naplní účel, pro který je v evidenci ÚP veden. Jinými slovy, potřebnou součinnost je třeba chápat jako spolupráci uchazeče s ÚP, ochotu k této spolupráci i k dalším úkonům směřujícím ke zprostředkování zaměstnání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2014, č. j. 5 Ads 42/2014-19).
32. V rozsudku ze dne 27. 5. 2021, č. j. 1 Ads 62/2021-43, Nejvyšší správní soud vyslovil, že: *„vyřazení z evidence má odpovídat míře porušení povinností uchazečem, resp. má být zachována proporcionalita mezi mírou porušení povinností a tvrdostí tohoto opatření. Nedostatek intenzity porušení povinností pak Nejvyšší správní soud považuje za jiný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 5 písm. c) bodu 7 zákona o zaměstnanosti. Ustanovení vykládá extenzivně, a to tak, aby byla nastolena rovnováha mezi mírou závažnosti porušení povinností ze strany uchazeče a opatřením, které ho za to stíhá (viz rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 3 Ads 349/2017-28). Soud zde rovněž uvedl, že: „právní úprava sice výslovně neskýtá prostor pro správní uvážení (tj. v případě zákonem stanovených podmínek úřad práce musí uchazeče o zaměstnání z evidence vyřadit), avšak pracuje s neurčitými právními pojmy, které umožňují zohlednit individuální okolnosti posuzovaného případu“.*
33. Krajský soud se zabýval přezkoumatelností a zákonností napadeného rozhodnutí ve světle uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, že napadené rozhodnutí netrpí žádnou z vad, které by krajský soud musel zohlednit z úřední povinnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].
34. V první řadě krajský soud považuje za nutné podtrhnout, že jak z napadeného rozhodnutí, tak i ze správního řízení o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání plyne zcela jednoznačně, že důvodem pro vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání nebylo neprojednání doporučenky k zaměstnavateli Kooperativa a. s., pracoviště Hustopeče, které je upraveno zákonem o zaměstnanosti v ustanovení § 31 písm. b), nýbrž jiné jednání žalobce coby uchazeče o zaměstnání, které vedlo ke zmaření zprostředkování zaměstnání podle § 31 písm. e) téhož zákona.
35. Toto jednání skutkově spočívalo v tom, že žalobce dne 28. 8. 2023 obdržel doporučenku na místo „pojišťovací zprostředkovatel nebo přepážkový pracovník“ u zaměstnavatele Kooperativa pojišťovna, a. s., přičemž k jejímu projednání byla stanovena lhůta tři dny. Žalobce přikročil k projednání doporučenky již tentýž den, když telefonicky kontaktoval tehdejšího zástupce zaměstnavatele RSDr. H. Ačkoliv žalobce opakovaně tvrdil ve správním řízení, že má k dispozici záznam z tohoto telefonického hovoru, při soudním jednání výslovně popřel, že by ho kdy měl k dispozici, jakkoliv si ho podle

svých slov pořídit chtěl. Následný průběh jednání žalobce byl předmětem sporu. Žalobce se již po úředních hodinách měl znovu dostavit k p. D. na ÚP Hustopeče, kde s ní podle svého tvrzení měl dohodnout, že ona (místo něho) zašle doporučenku zástupci zaměstnavatele, který ji potvrzenou zašle zpět.

36. Krajský soud nepřehlédl, že z protokolu o ústním jednání ze dne 19. 7. 2024 plyne, že žalobce přehrál při tomto jednání nahrávku telefonického hovoru s RSDr. H., která se s ohledem na všechny okolnosti věci musela týkat právě té části rozhovoru, kde šlo o domluvu termínu osobní schůzky (srov. dikci protokolu „...*pustil nahrávku, ve které je panem doktorem H. řečeno, že má na něj čas příští týden. Na to mu pan H. odpověděl, že má pan Dr. H. ze zákona 3 dny na vyřízení*“). Jelikož audiozáznam této části rozhovoru (první telefonát) není založen ve správním spisu a žalobce jej soudu nepředložil, krajský soud nemohl jinak než vycházet z toho, co plyne z provedených důkazů.
37. Skutkovou verzi žalobce nepotvrzuje ani čestné prohlášení p. D., ani provedený výslech RSDr. H. Úřednice ÚP Hustopeče p. D. ve svém čestném prohlášení ze dne 19. 1. 2024 popřela, že by přislíbila žalobci provést potvrzení doporučenky uvedeným způsobem. RSDr. H. při svém výslechu popřel, že by žalobci sdělil, že na něj nebude mít vůbec čas, pouze mu sdělil, že do konce týdne (tedy v období čtyř pracovních dnů ode dne vystavení a převzetí doporučenky žalobcem) nebude mít čas na to s ním doporučenku projednat.
38. Krajský soud uvádí, že pokud žalobce měl za to, že po uplynutí tří dnů již není možno pohovor se zaměstnavatelem absolvovat, byl jeho výklad mylný. Důležité na celé věci je, že žalobce se se zástupcem zaměstnavatele prokazatelně telefonicky spojil, čímž došlo k aktivnímu naplnění jeho povinnosti projednat doporučenku. Ve zbytku bylo jeho povinností učinit maximum pro to, aby se mohl se zástupcem zaměstnavatele osobně setkat a probrat možnosti získání tohoto pracovního místa. Krajský soud vzhledem k poměrně bohatým zkušenostem žalobce s vedením v evidenci uchazečů o zaměstnání nevěří tomu, že by se ze strany žalobce mohlo jednat o právní omyl. Jeho neakceptace termínů nabízených zástupcem zaměstnavatele je jednáním rozporným se smyslem a účelem zprostředkování zaměstnání ÚP.
39. V tomto ohledu krajský soud na návrh žalobce doplnil dokazování audiozáznamem telefonického hovoru žalobce s RSDr. H. ze dne 28. 8. 2023 v 17:53 hod., o němž má krajský soud vzhledem k obsahu správního spisu za to, že nebyl ve správním řízení dokazován, čemuž odpovídá i argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí. Krajský soud konstatuje, že jde pouze o útržek z finální části telefonického hovoru, z něhož není patrné, o čem byla řeč na jeho počátku. Žalobce tu pouze hovoří o tom, jak se dostal skrze pomoc uklízečky za p. D. po pracovní době do budovy ÚP Hustopeče a domluvil s ní, že ona za něj zašle zaměstnavateli doporučenku. Žalobce též svým způsobem instruuje RSDr. H. o tom, že jen „*zaškrtně, že nemá o žalobce zájem*“ a vrátí doporučenku ÚP Hustopeče.
40. Krajský soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že tato nahrávka prokazuje jeho tvrzení, že za něj měla doporučenku vyřídit p. D., ani to, že RSDr. H. sdělil žalobci, že na něj nemá čas ani v dalších dnech tohoto týdne (tzn. úterý, středu, ve čtvrtek a v pátek). Tato nahrávka nepotvrzuje ani tvrzení žalobce o tom, že by zástupci zaměstnavatele nabízel, že ho osobně navštíví po pracovní době, o čemž se žalobce opakovaně zmiňoval ve správním řízení. Tato tvrzení žalobce považuje krajský soud i se zřetelem ke kontextu, v jakém se celé správní řízení odehrávalo, za účelová a manipulativní. Žalobce se

evidentně použitím tzv. následkové logiky snaží zpětně dokázat, že mu RSDr. H. musel mimo nahrávku předtím sdělit, že o něj nemá vůbec zájem (což také sdělil p. D. ještě v den vystavení předmětné doporučenky). Ze strany zástupce zaměstnavatele však tato verze jednoznačně potvrzena nebyla a ani z ostatních podkladů založených ve správním spisu neplyne. Naopak, obsah protokolu o ústním jednání nepřímo prokazuje, že obsah prvního telefonátu – pokud byl skutečně přehrán – potvrzuje tvrzení svědka RSDr. H., že na něj měl čas příští týden (tzn. od 4. 9. 2023 dále).

41. Jestliže žalobce obviňuje RSDr. H. a úřednici p. D. ze lživých svědectví či prohlášení, nepředložil pro tento závěr patřičné podklady, jimiž by to bylo možno prokázat. Důkaz předloženým audiozáznamem takovým důkazním materiálem není, neboť dokumentuje především to, co řekl žalobce (nikoliv p. D.), a výroky RSDr. H. (poměrně nejasné) nelze dostatečně určitě interpretovat jako potvrzení jeho nedoložených předcházejících tvrzení o možnostech projednání nabízeného pracovního místa. Daleko spíše krajský soud cítí v předložené nahrávce snahu o manipulaci se zjištěným skutkovým stavem a účelové zaznamenání pouze konce rozhovoru, který vzbuzuje pochybnosti. Žalobce tedy neunesl své důkazní břemeno ohledně uvedených tvrzení, pročež krajský soud vycházel z důkazů provedených ve správním řízení a dokumentovaných ve správním spisu.
42. Krajský soud tedy nesouhlasí s námitkami žalobce, že skutkový stav byl zjištěn nedostatečně či nesprávně. V souhrnu úkonů provedených v jednotlivých fázích správního řízení o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání má krajský soud za to, že byl skutkový stav z hlediska naplnění znaků skutkové podstaty vyřazení žalobce ve smyslu § 30 odst. 1 písm. f) a § 31 písm. e) zákona o zaměstnanosti zjištěn dostatečně na to, aby byla tato skutková podstata naplněna.
43. Co se týká tvrzení žalobce o tom, že určitou roli v tvrzeném odmítnutí zaměstnavatele hrálo jeho sdělení, že se chystá do předčasného důchodu, o nějž si dle potvrzení MSSZ Brno ze dne 17. 5. 2023 požádal, krajský soud uvádí následující. Samotné sdělení této informace jistě nelze žalobci vytýkat z hlediska budoucích životních plánů (údajně probírané „budoucnosti ve firmě“), ovšem na druhé straně ani případné přiznání předčasného důchodu (k němuž nakonec na základě uvedené žádosti ani nedošlo) úplně nebrání žalobci, aby pracoval v doporučeném zaměstnání, ovšem musel by tak po přiznání předčasného starobního důchodu v případě jeho výplaty činit v malém rozsahu (omezeně), tedy pouze v zaměstnání malého rozsahu na dohodu o pracovní činnosti či dohodu o provedení práce, a to až do dosažení důchodového věku. V případě vyplácení starobního důchodu samozřejmě není možné ani pobírat podporu v nezaměstnanosti. Bylo by však nepochybně v jeho možnostech v případě skutečného zájmu o výkon zprostředkovaného zaměstnání požádat o zastavení výplaty případně přiznaného předčasného důchodu. Ke dni 28. 8. 2023 však žalobce neměl přiznaný předčasný důchod a ani nebylo jednoznačně dovoditelné, že mu skutečně přiznán bude (žalobce neměl dostatek doby pojištění, jak potvrdil i při ústním jednání soudu). Za této situace jím podaná informace zaměstnavateli vyznívá spíše jako projev nezájmu o získání nabízené pozice. Úřad práce nemá zákonnou povinnost vybírat vhodná zaměstnání se zřetelem k budoucím nejistým událostem (*dies incertus an, incertus quando*). Krajský soud podotýká, že evidence uchazečů o zaměstnání neslouží k tomu, aby v ní uchazeči o zaměstnání „čekali“ na to, až jim bude přiznán starobní důchod.

44. Konečně pokud jde o namítanou nesprávnou aplikaci ustanovení § 82 odst. 4 s. ř. (koncentrace odvolacího řízení), kterou žalovaný – byť pouze formálně – uplatnil na nová tvrzení žalobce a označené důkazy v odvolacím řízení (především otázka tvrzení o vyřizování předčasného důchodu), nevidí tu krajský soud žádné porušení pravidel vedení správního řízení. Ustanovení § 82 odst. 4 s. ř. není zákonem o zaměstnanosti výslovně vyloučeno a ani Nejvyšší správní soud v minulosti kategoricky nevyloučil, že se v řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání použije koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 s. ř. (srov. k tomu např. recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2025, č. j. 4 Ads 173/2024-33). Krajský soud navíc podotýká, že žalovaný se z procesní opatrnosti i tak k těmto tvrzením žalobce vyjádřil. Krajský soud nemá, co by v tomto ohledu žalovanému vytkl, a považuje tak námitku žalobce za nedůvodnou.
45. Krajský soud shrnuje, že celý kontext vystupování žalobce při jednáních s ÚP, jakož i věcný kontext jeho přístupu k nabízeným zaměstnáním vyznívají zcela přesvědčivě tak, že žalobce skutečně nevynaložil zákonem předpokládané úsilí k tomu, aby nabízené zaměstnání mohl získat. Krajský soud uzavírá, že správní orgány postupovaly přezkoumatelně a v souladu se zákonem, pokud rozhodly z uvedených důvodů o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 28. 8. 2023 z důvodu maření součinnosti při zprostředkování vhodného zaměstnání na dobu šesti měsíců.

VII. Závěr a náklady řízení

46. Jelikož zdejší soud neshledal námitky žalobce důvodnými, rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
47. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. září 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce